

Referandum Kampanyaları

Devrimci-demokratik güçler, sosyalistler, komünistler zorlu bir HAYIR kampanyası yürütüyorlar. Devlet tüm önlemleri alarak devrimci muhalefetin önünü kesecek önlemleri silah zoruyla aldı. Yasaklar, baskı, tehdit ile devlet kendi yolunu açık tutmaya çalışıyor. Bu sonuç alıcı olamayacak olan bir yöntemdir. Belki dönemselsel olarak kendilerini kurtarır ama kalıcı olarak asla.

Bu baskıların olması bizler açısından kolaylığı aşmamıza, sınanmış bolşevik çalışma yöntemleri ile yeni yaratıcı yöntemlerin birleştirilip yaşama geçirmemize neden oluyor. O açıdan bakıldığında çalışmalarını zora da soksa bize doğru çalışma yöntemlerini, kendimizi yenilemeyi öğretiyorlar.

Burjuvazi proletaryayı yaratarak nasıl ki kendi mezar kazıcısını yaratmış olduysa, proletaryanın örgütlenmesi ve sınıf mücadelesinin güçlenmesi açısından da yürürlüğe koyduğu tüm baskı ve yasaklamalarla bu mücadeleyi güçlendirme ve ustalaştırmaktan başka hiç bir şeye hizmet etmiyor.

Gerek ülkemizde, gerekse de uluslararası alanda sınıf mücadelesinin son iki buçuk on yılda yaşadığı gerilemeyi aşmak, tekrar sınıf içinde kök salmak, örgütlenmek, mücadeleyi yükseltmek ancak ve ancak işçi sınıfının damarları içinde çalışmak ile mümkündür. Partimiz, üretim alanlarında, işçi yataklarında, yoksul mahallelerinde örgütlenerek, özünde komünist örgütlenme çalışmasının gereğini yerine getirirken, koşullara uygun faaliyeti de yürütüyor.

Burjuvazi her çalışmayı yasaklayabilir, ancak proletaryanın öncü partisinin sınıf içinde örgütlenmesini engelleyemez. Sınıf içinde örgütlenme de tüm diğer devrimci ve demokratik örgütlenmelerin gelişmesinin anahtarıdır. Ülkemizde son yıllarda yaşanan deneyler de, sınanmış tarihsel deneyler de bize bunu öğretmektedir. Referandum için HAYIR kampanyasına bu anlayışla yaklaşıyoruz.

Politika gizli yapılmaz. Burjuvazi yasaklar koyabilir ancak biz kendi çalışmalarımıza yasak koyar gibi bir "gizlilik" anlayışı taşıyamıyoruz. TKP örgüt ve üyeleri buldukları her alanda günlük toplumsal mücadelelerin içindedir. Partimiz, devlet referandum kararı aldığı için özel bir çalışma yürütmek değil, var olan örgütlü çalışmayı referandum kampanyasını yükseltmek için yönlendiriyor. Referandum kampanyası bir yandan partimiz için sınıf içinde bir bilinçlendirme, propaganda ve örgütlenme faaliyetidir. Bu faaliyetlerin de tek bir amacı vardır, sınıfı burjuva devletin uygulamalarına karşı, kendi öz deneyleri temelinde eğiterek, gerçekleri göstermek, burjuva ideolojisinin propagandasının etkisinden arındırmak ve sınıf mücadelesine kazanmak.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 10 Mart 2017 Tarihli Çağrısı

Savaş Ateşini Söndürelim

**Yurttaşlar, Asker Aileleri, Askerler, Halklarımız;
Tüm İlerici, Demokratik, Devrimci Güçler;**

AKP-Saray Rejimi ateşle oynuyor. İçeride kendi halklarına, dışarıda kardeş komşu halklarımıza karşı kirli bir savaş yürütüyor. Savaşlar kapitalizmin doğasında vardır. Kapitalist devletler savaş olmadan yaşam sürelerini uzatamazlar. Kendi ülkelerinde işçi ve emekçileri iliklerine kadar sömürmeleri yetmezmiş gibi, "düşmanlar" yaratarak başka ülkelere de savaş ilan ederler. Bu savaşlarla kendi ülkelerinde halkların ulusal duygularını okşarlar, ülkedeki tüm sorunların üstünü örterler, sömürüyü daha da artırırlar ve aynı zamanda başka ülkeleri talan edip, yakar yıkarlar, binlerce, bazen yüzbinlerce hatta milyonlarca yoksulun ölümüne sebep olurlar.

Bugün, Kürdistan'da ve Ortadoğu'da yaşanan budur. Suriye'nin nasıl yönetileceği Türkiye devletinin sorunu olmamalıdır. Türkiye nasıl olur da başka bir ülkenin, komşu bir ülkenin iç işlerine müdahil olabilir, o ülkenin yöneticilerini düşman ilan eder? Türkiye'de halkının üçte birinin yaşadığı toprakları nasıl savaş uçakları ile bombalar, yakar, yıkar? Günlük yandaş haber kanalları tüm toplumu bu kadar mı etkiliyor ki, bütün bu haksız ve kirli saldırılara karşı ses yükseltilmiyor?

Bilgi sahibi oldukları halde, engellemeyip kendi lehlerine darbeye dönüştüren devlet, bu çatışmalarda göz göre göre ölen 250 kişi hakkında trajik söylemler geliştirirken, Kürdistan ve Suriye'de katledilen binlerce sivilinden neden söz edemiyor? Bu senaryoya artık son verilmelidir.

Anayasa için Halk Oylamasında HAYIR sonucunun çıkması bunun önümüzdeki ilk adımı olabilir. Bugün milyonu aşkın askerin aileleri devlete tepki gösteriyor. Asker ailelerine sesleniyoruz. Oğullarınızın cenazelerinde tepki göstermek geç kalınmış bir tepkidir. Gençlerimizi, delikanlılarımızı yaşamda tutabilmek için tepki göstermelisiniz.

Binlerce gencimiz içeride ve dışarıda savaş içinde can verdi. Bu gençlerin önemli bir sayısı kamuoyundan gizleniyor. Ailelerine baskı yapılıyor. "Eğer açıklarsanız 'şehit' maaşı vermeyiz" deniyor. Yoksul aileler bu şantaja karşı tepki gösteremiyor. Bu olaylar deşifre edilmeli ve devletin vermeyeceği maddi yardımlar bir fon oluşturularak karşılanmalıdır. Bu mümkündür. Yasal devrimci örgütlenmeler bir araya gelerek bu yönde çalışma yapabilirler. Aynı yardım evleri yıkılan Kürt aileleri, oğulları, kızları devlet tarafından katledilen siviller, özgürlük savaşçıları için de geçerli kılınmalıdır.

Bugün Anayasa referandumu için HAYIR kampanyası yürüten güçler, bu örgütlenmelerini 16 Nisan'dan sonra devrimci, demokratik, sosyalist bir Türkiye mücadelesine yükseltebilirler. Halkın içinde halkla beraber, sınıfın içinde sınıf ile birlikte, toplum içinde alternatif örgütlenmeler, sınıfın, halkın öz örgütlenmelerini yaratabilmelidirler. Türkiye Komünist Partisi, bulunduğu, örgütlendiği, bileşeni olduğu ve yer aldığı her mecrada bu amaç için çalışmaktadır ve çalışmaya devam edecektir. Siz de komünistlerin sesine kulak verin.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
10 Mart 2017

DEVİRİM STRATEJİSİNİN ÖNEMİ ÜZERİNE

o Mehmet KADIRGA

Devletin yapısını hedeflemeyen bir devrim burjuva diktatörlüğünün yıkılıp yerine proletaryanın iktidarının kurulması sonucuna götürmez. Bu bilinen bir gerçektir. Bilinir ama bu stratejik görev sadece Marksçı-Leninci partiler tarafından programlarında yer alır. Bu saptama önemlidir. Çünkü devrimci ve hatta komünist olduğunu iddia eden kimi çevreler bu belirleyici noktayı görmezden gelmeye eğilimlidirler.

Komünist partilerin pratiği bu amaca uygun olmalıdır. Bu saptamanın salt parti programında yazılı olması, gereği pratik mücadelelerde yerine getirilmesi sağlanmazsa ne denli önemsizleşiyorsa, programına bu belirleyici amacı almak veya farklı ifade etme adına önemsenmemesi de bir o kadar tehlikelidir. Komünist Partiler aynı zamanda 'program partileridir'. Teori ile pratiğin uyumuna önem verirler.

Günümüzde ülkemizde komünist hareket içinde yaşanan sorunlardan dolayı pragmatist kimi yöntemlerin geliştirilmesi adet haline geldi. "Önce pratikte gerekli nicel güce ulaşacak çalışmalarını gerçekleştirilelim, nitelik konusunda gerekeni ardından tamamlarız." Bu yaklaşım doğru bir yaklaşım değildir. Neye göre doğru değildir? Marksçı-Leninci anlayışa göre doğru değildir.

Lenin, "Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" demiştir. Bu tespitinde önceliği teoriye vermiş olması tesadüf değildir. Önce sarı, net ve kesin bir teorik yaklaşıma sahip olunmalıdır ki, pratik faaliyetlerin bütünü bu teorik yaklaşıma tabi olarak planlanıp geliştirilebilsin.

Kendini komünist olarak adlandıran kimi çevrelerin bu gerçeklerden bilinçli olarak uzaklaşması göz yumulmaması ve hafife alınmaması gereken bir olgudur. Bu yaklaşım hatası içinde olan çevreler genellikle sınıf hareketinin zayıflığını ve onun önce yükseltilmesi gerektiğini gerekçe olarak öne sürerler. Bugün bu gerekçeyi üretenler, yarın da daha farklı gerekçelerle reformist politikaların savunucuları konumunda takılıp kalırlar. Bu tür eğilimler yüz yıldan fazladır komünist hareket içinde her dönemde baş göstermiştir. Ve bu tür eğilimler her defasında da burjuvazinin kucağına oturmakla sonuçlanmıştır. Komünist örgüt hatta parti iddiası ile popülist söylemlerle yola çıkanlar ya yok olmuşlardır, ya da burjuvazinin izin verdiği oyun alanları içinde kendilerine düzen içi bir yer bulmuşlardır.

Bizim amacımız bu olamaz. Öyle olsa bize ne ihtiyaç olur ki. Burjuvazi bu alanda ihtiyaç duyduğu politik mekanizmaları zaten yaratıyor. Bizim tüm bu eğilimlerden farkımız zor olanı başarmaya soyunmuş olmamızdır. Programımız çok net ve açık olmalı. İdeolojik, politik ve örgütsel çalışmalarımızın bütünü programımızdaki hedeflerimiz doğrultusunda her hangi bir sapma göstermeden uygulanmalı. Bu yaklaşım sınıf hareketinin yükseliş döneminde olmadığı zamanlar için de geçerlidir. Çünkü sınıf içinde parti programı doğrultusunda çalışma yürütülmediği sürece, ne sınıf mücadelesinin yükseldiği dönemlerde, ne de kendiliğinden devrimci-demokratik hareketlerin geliştiği dö-

nemlerde partinin öncülük görevini yerine getirmesi mümkün olamaz.

İşçi sınıfı içinde örgütlenip kök salarken, sınıfın nezdinde politik stratejimizi gizlemeden propaganda etmeliyiz, sınıfı bu temelde bilinçlendirmeliyiz. Marksçı-Leninci ideoloji temelinde tüm arılığı ile örgütlenmeyen bir komünist kadro uzun soluklu, bilinçli ve her koşulda mücadeleye edecek anlayışa, direngeniğe, sınıf kine sahip olamaz. Kolaycı yaklaşımlar kalıcı ve sürekli süreçlerin önünde her zaman engel teşkil etmişlerdir. Bu dün de böyleydi, bugün de öyledir.

Komünistleri tüm diğer devrimci güçlerden ayıran temel özellik aynı zamanda komünist kadroların sarsılmaz, kalıcı ve sürekliliklerinin de nedenidir. Ancak Marksizm-Leninizm'e, sosyalizm ve komünizme inancını yitiren unsurlar farklı yollara sapma "yeteneğine" sahip olabilirler. Biz bu unsurları yargılamıyoruz. Ancak sebebini tespit etmeye çalışıyoruz. Ve kesinlikle bu tür kadroların eline partimizin kaderinin terk edilemeyeceğini yaşayıp öğrenmiş bulunuyoruz. Çok acı deneyleri tekrar yaşamamak, parti omurgasının tavizsiz olarak Marksçı-Leninci ilkeler temelinde kurulmasına bağlıdır. Bunun ön koşulu da devrim stratejisindeki netliktir. Partinin tüm kuralları, faaliyetleri ve ilkeleri bu amaca uygun şekillenir. Kadrolar da bu yapıya uygun kadrolar olarak yetişip kendilerini geliştirip yeniledikleri sürece kalıcı olurlar ve her tür küçük-burjuva alışkanlıklarından arınırlar. Devlete karşı mücadele pratiği çok fedakarlığı göze almayı gerektirir. Fedakarlıkları göze almak da komünist bilinç gerektirir. Devlet kimin ne kadar sokakta olduğuna göre değerlendirme yapmıyor, sokaktaki eylemliliğin niteliğine dikkat gösteriyor.

Günümüzde Marksizm-Leninizm'den ve dolayısıyla Leninçi Parti anlayışından uzaklaşmış olan eski kadroların ana sorunları Komünizme olan inançlarını yitirmiş olmalarıdır. Bunun farklı nedenleri vardır. Ancak temel neden başta Sovyetler Birliği olmak üzere Dünya Sosyalist Sisteminde yaşanan karşı-devrim gerçeğidir. Zamanında reel sosyalizmin ülkelerinde yaşanan ve aşlamayan sorunların da etkisinde gelişen karşı-devrim bu kadrolarda umutsuzluk ve hayal kırıklığı yaratmıştır. Diğer bir etken de parti yöneticilerinin, SBKP'de bu olumsuz süreçleri yürüten yönetici kadroların etkileri altında kalmalarıdır. Dönemin parti yöneticileri için tabiri caiz ise "deniz bitmiştir". Halbuki Marksçı-Leninci ilkeler temelinde olgular değerlendirilmiş olsaydı ve reel sosyalizmin pratiğinde özellikle 50'li yıllarda yapılan hatalar masaya yatırılıp değerlendirilseydi sonuç bu noktaya gelmeyebilirdi. Fakat dönemin varolan yönetici kadrolarda ne bu öz güven ne de bu inancın kalmadığı anlaşılıyor. Sonucunda da bırakın Marksizm-Leninizm'i, Marksizm'in dahi günümüzün ekonomik ve politik sorunlarına çözüm üretmeyeceği, Marks ve Engels'in ekonomik ve siyasal kuramlarının yaşandığı karşılığı olmadığı sonucuna varılıyordu. Sınıf çelişkilerinin temel çelişki olmaktan çıkması, toplumda başka çelişkilerin de var olduğunun öne çıkarılması gibi söylemler bu

sürecin devamı olarak geliştirildi. Böyle olunca da, Marksçı-Leninci devrim stratejisinin önemi ve belirleyiciliği ortadan kalkmış oldu.

Bu eğilimin ve artık sapma olmaktan da çıkarak burjuva ideolojisinin resmen egemenliği etkisinde kalmanın getirdiği farklı sonuçlar da oldu. Bu sonuçları da bugün kendilerini "devrimci", "sosyalist" veya "komünist" olarak nitelendirdikleri halde bütün bu gelişmelerin etkisinde kalarak yeni "devrimci" stratejiler üretenlerde görüyoruz. Yazarken veya konuşurken sosyalizm adına mangalda kül bırakmayan bu çevreler, adını açık açık koymasalar dahi, reel sosyalizmde yaşanan pratiği çarpık değerlendirerek "demokratik sosyalizm", "21.yüzyıl sosyalizmi", veya "radikal demokrasi" gibi kavramlar ile yeni yetişen devrimci nesli Marksizm-Leninizm'den uzak tutmaya çalışıyorlar ve bu şekilde bilinçli veya bilinçsiz burjuvazinin değirmenine su taşıyorlar.

Antonio Negri, Ernesto Laclau, Chantal Mouffe ve Murray Boochkin gibi kendilerini post-Marksist olarak adlandıran yazarlar "sosyalist strateji" adı altında Marksçı-Leninci devrim stratejisine meydan okuyorlar. Bize göre bunlar küçük-burjuva devrimciliğini savunan, burjuva ideolojisinin etkisinde kalan, Marksizm-Leninizmi salt bir "devrimci yaşam tarzı" düzeyinde ele alan ve sınıf bilinci ve sınıf kini oluşturmamış çevreler içinde kendilerine yer bulabiliyorlar. Burjuvazi, devlet ve onların aygıtları ise bu ve benzeri görüş ve eğilimlerden hiç rahatsız olmuyor. Bu tür eğilimlerin ülkemizde yaygınlaştırılmaya başlaması seksenli yılların sonlarına ve doksanlı yılların başlarına tesadüf eder. Ve bize göre bu bir tesadüf değildir. Bu yazarların kitaplarını çevirenler, görüşlerini savunanlar "yenilenme" ve "demokratizm" adına vazifeden sonuç çıkaran geçmişin parti yöneticileri, farklı devrimci-sosyalist örgütlerin yönetici kadroları veya dönemlerinin Marksizm-Leninizm savunucularıdır. Bugün bu unsurların görüşlerinden en ufak kerteyle etkilenerek dahi sosyalist ve komünist politika yürütmek mümkün değildir.

Bu tür görüşler nitelendirilerek kimileri tarafından savunulup bir zehir gibi genç kuşakların arasında yaygınlaştırılmaya çalışılırken bir başka ve asıl tehlike de kendini Marksçı-Leninci ve hatta sosyalist ve devrimci ilan edip; devrim teorisini, kapitalist devletin yıkılması hedefi ve proletarya diktatörlüğü konusunda ustaca ve üstü örtülü olarak bu tür görüşleri politik program katına çıkaranlardır. Bu neden daha da tehlikelidir. Diğerlerini adları ile çağırıp görüşleri ile ideolojik mücadele yürütür, bu görüşlerden etkilenen kadrolar ve destekçilerle konuşmak mümkündür. Ancak bu unsurlar kendilerini "komünist" olarak adlandırarak ve o adlarla örgütler kurup yayınlar çıkararak sağ oportünist ve revizyonist görüşleri gizliden gizliye yaygınlaştırıyorlar. Devrim stratejisinin öneminden söz ederken tüm bu güncel olguları değerlendirmekten zorundayız. Bu yazımız bir giriş olma özelliği taşıyor. Önümüzdeki sayılarda bu konuda savunulan görüşler ile ilgili tartışmamızı sürdüreceğiz.

16 Nisan Referandum Tarihinin Komünistlere Hatırlattığı NİSAN TEZLERİ 100 YAŞINDA !

o Hayri ALTAY

1917'de Rusya'da gerçekleşen Şubat Devrimi'yle yıkılan 2.Çar Nikolay'ın (Çarlık rejiminin) yerine geçici bir hükümet kurulmuştu.

Bolşevikler, Şubat Devrimi'ni beklemekteydiler ve örgütsel olarak hazırlıksız yakalandılar. O dönemde Rusya'da çok az Bolşevik lider bulunmaktadır.

Lenin, Stalin, Muranov, Kamenev, Troçki, Zinoviev gibi dönemin Bolşevik liderleri ya ülke dışında ya da ülke içinde sürgündeydiler. Özellikle ülke içindeki sürgünden geri dönen Kamenev, Muranov ve Stalin, Geçici Hükümet ile ilgili daha ılımlı bir politikaya sahiplerdi ve bunun aksi bir politikayı savunan Bolşevik liderlerden Şlyapnikov ve Molotov'u tasfiye ettiler.

Bu durum karşısında İsviçre'de sürgünde yaşayan Lenin, derhal Rusya'ya dönmek, Temmuz Günleri Ayaklanması'na ve Ekim Devrimine temel oluşturacak olan tezlerini (Nisan Tezleri) Bolşeviklere anlatmak, var olan duruma bakışlarını netleştirmek istemektedir.

Ancak ülkeye geri dönmesi çok zordur, çünkü I. Dünya Savaşı sürmektedir ve o savaşa taraf olmayan İsviçre'de sıkışıp kalmıştır. İsviçreli komünist Fritz Platten, Lenin ve beraberindeki Rus sürgünlerin Rusya'ya dönebilmesi için Almanya İmparatorluğu ile temas kurar. Özellikle II. Wilhelm, radikal sosyalist görüşleriyle bilinen Bolşevik liderin Rusya'ya dönerek Almanya ile savaş halinde olan Rusya'yı savaşa dışına bırakabileceğini düşünür. Bu sayede Almanya Batı Cephesi'ne asker kaydırabilecektir. İki taraf da Fritz Platten aracılığıyla Rus sürgünlerin Almanya'dan "Mühürlü Tren" olarak adlandırılan trenle geçmesinde anlaşır. İsveç'li komünistler Otto Grimlund ve Ture Nerman sayesinde İsveç'den geçen Lenin, İsviçre-Almanya-İsveç-Finlandiya üzerinden 16 Nisan 1917 günü Petrograd'a ulaşmış olur.

Lenin'i Petrograd'dan bir istasyon önünde Aleksandr Şlyapnikov başkanlığında bir grup karşılar. Lenin kendisini Pravda'da çıkan "vatanın savunulması" tezleriyle ilgili ve değişik parti üyelerinin tutumları üzerine soru yağmuruna tutar. Petrograd'a vardıklarında, kendisini MK üyeleri ve Pravda yazı Kurulu karşılar.

Lenin gar meydanında toplanan yoldaşlarına ve kitleye seslenmek için üzerinde parti bayrağının dalgalandığı zırlı aracın üzerine çıkar ve şöyle der: "Bugün değilse yarın, tüm Avrupa emperyalizminin çökmesi her an beklenebilir. Gerçekleştirdiğiniz Rus Devrimi (Şubat

Devrimi) bu süreci başlattı ve yeni bir devrin başlangıcı oldu. Yaşasın Dünya Sosyalist Devrimi !"

17 Nisan günü Lenin, Sovyet oturumlarının yapıldığı Tuiride Sarayı'na giderek kendisini dinlemeye gelen Bolşeviklere, Menşeviklere ve bağımsızlardan oluşan sosyal demokrat partilere seslenir, Nisan Tezleri'ni açıklar.

Lenin, 10 maddelik Nisan Tezlerini şöyle sıralamaktaydı:

1. Rusya açısından, Lvov ve hem-pasının yeni hükümeti yönetiminde bile, bu hükümetin kapitalist niteliği dolayısıyla, tartışma götürmez bir emperyalist haydutluk savaşı olarak kalan savaş karşısındaki tutumumuz, "savaşı, devrimci amaçlarla sonuna kadar sürdürme" politikasında hiç bir ödüne izin vermez.

"Savaşı, devrimci amaçlarla sonuna kadar sürdürme" politikasını gerçekten haklı gösterecek bir devrimci savaşa, bilinçli proletarya, ancak şu koşullarla rıza gösterir: a) iktidarın, proletaryanın ve onun en yakını (apparentés) köylülüğün yoksul unsurlarının eline geçmesi; b) her türlü ilhakin söz değil, gerçekten reddi; c) sermayenin bütün çıkarlarıyla bağların tam ve fiilen koparılması.

Devrimci amaçlarla savaşı sonuna kadar sürdürme politikası yanlısı olan geniş yığınların, savaşı toprak fethi için değil de bir zorunluluk olarak kabul eden bu yığınların yadsınılamaz iyi niyeti karşısında ve bunların burjuvazi tarafından aldatıldıkları da göz önünde tutularak, kendilerine, yanılırları özel bir sabır ve özenle anlatılmalı, sermaye ile emperyalist savaş arasındaki çözülmöz bağ açıklanmalı, sermayeyi devirmeksizin, gerçekten demokratik bir barışla ve zorla kabul ettirilmeden, savaşı sonuçlandırmanın olanaksız olduğu gösterilmelidir.

Bu görüşlerin, savaş halinde bulunan orduda en geniş ölçüde propagandasının örgütlenmesi.

Kardeşleşme.

2. Bugünkü Rusya'da özgün olan şey, proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyinin yetersizliğinden ötürü, iktidarı burjuvaziye vermiş olan devrimin birinci aşamasından, iktidarı proletaryaya ve köylülüğün yoksul katmanlarına devredecek olan ikinci aşamasına geçiştir.

Bu geçişin özelliği, bir yandan azami yasallıktır (légalité) (bugün Rusya, savaş halinde bulunan bütün ülkeler arasında, dünyanın en özgür ülkesidir); öte yandan,

yiğınlara karşı zor kullanılmaması, ve en sonu kapitalistlerin hükümetine, barışın ve sosyalizmin o en amansız düşmanlarının hükümetine karşı yiğınların göstermekte oldukları bilinçsiz güvendir.

Bu özgün durum, bizden, siyasal yaşama henüz gözlerini açmış olan o muazzam proletarya yiğınlarının bağrında parti çalışmasının özel koşullarına kendimizi uydurabilmemizi istemektedir.

3. Geçici hükümet hiç bir şekilde desteklenmemelidir; bütün vaatlerin ve özellikle ilhaklardan vazgeçildiğine ilişkin vaatlerin tamamen yalan olduğu kanıtlarla gösterilmelidir. Bu hükümetten, kapitalistlerin hükümetinden, emperyalistliği bırakmasını "talep etme" yerine - ki bu, yiğınlar arasına boş hayal tohumları serpmek olduğu için, kabul edilemez- hükümetin maskesinin düşürülmesi.

4. İşçi vekilleri sovyetlerinin çoğunluğunda burjuvazinin etkisi altına düşmüş olan ve bu etkili proletaryaya yayan halkçı sosyalistlerden sosyalist-devrimcilerden de geçerek, Örgütlenme Komitesine, (Çheydze'ye, Çereteli'ye vb.), Steklov'a vb., vb. kadar, bütün küçük-burjuva oportünist unsurların bloku karşısında, partimizin azınlıkta olduğunun ve şimdilik zayıf bir azınlık oluşturduğunun bilinmesi.

İşçi vekilleri sovyetlerinin mümkün olan biricik devrimci hükümet olabileceğini, ve bu yüzden, bu hükümet burjuvazinin etkisinden kaldığı sürece, bizim görevimizin, yiğınlara sabırla, yöntemle ve direşkenlikle taktiklerindeki yanılırlıyı, bu yiğınların pratik gereksinmelerini özellikle göz önünde tutarak açıklamaktan başka bir şey olamayacağını bu yiğınlara anlatmak.

Azınlıkta olduğumuz sürece, bir yandan da bütün devlet iktidarının işçi vekilleri sovyetlerine geçmesinin gereğini savunarak, yiğınların, yanılırlarını deneyimlerle düzeltebilmeleri için bir eleştiri ve aydınlatma çalışması yapıyoruz.

5. Bir parlamenter cumhuriyet değil -çünkü işçi vekilleri sovyetlerinden sonra, buna dönmek, geriye bir adım olurdu- temelden doruğa kadar bütün ülkedeki işçiler, tarım ücretlileri ve köylü temsilcileri sovyetlerinin bir cumhuriyeti.

Polisin, ordunun ve memurların kaldırılması.

Bütün memurlar seçimle gelmeli ve gerektiğinde her zaman halk oyuyla görevlerinden geri alınabilmelidir; memurların maaşları iyi bir işçinin ortalama ücretinden yüksek olamaz.

6. Tarım programının ağırlık merkezinin tarım ücretlileri sovyetlerine aktarılması.

NİSAN TEZLERİ 100 YAŞINDA !... (3. sayfadan devam)

Bütün büyük toprak sahiplerinin topraklarının zor alımı.

Ülkedeki bütün toprakların ulusallaştırılması; toprakların, tarım ücretlileri ve köylü vekilleri yerel sovyetlerinin emrine verilmesi. Yoksul köylü vekilleri sovyetlerinin kurulması. Her büyük arazinin (yerel ve öteki koşullar göz önünde bulundurularak ve yerel kurumların önerisi üzerine 100 desiyatinden 300 desiyatine kadar) tarım ücretlileri vekillerinin denetimi altında bulunan ve toplum hesabına çalışan örnek işletmeler haline getirilmesi.

7. Ülkenin büyük bankalarının işçi vekilleri sovyetlerinin denetimi altına alınmış ulusal tek bir banka halinde derhal birleştirilmesi.

8. Doğrudan görevimiz, sosyalizmin "başlatılması" ("introduction") değildir,

yalnızca üretimin ve ürünlerin dağıtımının işçi vekilleri sovyetleri tarafından denetlenmesine derhal geçiştir.

9. Partinin görevleri:

a.) En kısa zamanda parti kongresini toplantıya çağırarak;

b) Parti programını başlıca şu konularda değiştirmek:

(1) Emperyalizm ve emperyalist savaş konusunda;

(2) Devlete karşı tutum ve bir "Devlet-Komün"ü istemimiz konusunda;

(3) Eskimiş olan asgari programı düzeltmek;

(c) Partinin adını değiştirmek.

10. Enternasyonalini yenilemek .

Ancak tezler burada kabul görmedi, çoğunlukla karşı çıktı.

27 Nisan'da toplanan parti konferansında, ilk başta tüm partinin karşı çıktığı Nisan Tezleri'ni yılmadan tek tek bütün partililere anlatan ve onları ikna eden Lenin, Ekim Devrimi'ne giden yolda çok önemli bir ideolojik açılım yapmış olur ve tezleri benimser.

Konferanstan 10 gün sonra da 7 Mayıs'ta yapılan 7. Parti Kongresi'nde, Tezler ezici çoğunlukla kabul edilmiştir.

Kongre'nin oybirliğiyle kabul ettiği slogan ise, "Bütün İktidar Sovyetler'e!" sloganı olmuştur.

Artık büyük sosyalist Ekim Devrimi'nin yolu açılmıştır !

EĞİTİM

Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi

Lenin'in 1917 Şubat ve Ekim ayları arasında Rusya'da yaşanan devrimci sürecin bütün özelliklerini ve değişen sosyal ve siyasal koşullar karşısında devrimin öncüsü proletarya partisinin taktiklerini ele alarak incelediği ve siyasal devrim teorisine en büyük katkıları gerçekleştirdiği yazıları, NİSAN TEZLERİ VE EKİM DEVRİMİ başlığı altında sonradan tek bir kitapta toplanmıştır.

"Nisan Tezleri", 1905 Devrimi sırasında formüle edilen "işçi sınıfı ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğü", "kesintisiz devrim" ve "demokratik devrimden sosyalizme geçiş" gibi temel sorunlara ilişkin Leninist tezlerin derinleştirilmesi ve somut koşullara uyarlanması ifade eder. Fakat Nisan Tezleri'nin asıl önemi, bütün bu tezler ve tezlerin ardında yatan tartışmaların sonuçlarına, artık kesin bir politik ve pratik içerik kazandırılmış olmasındadır.

Rusya'da, 1905 sonrasında, devrimin yolu, sınıfların konumu, işçi sınıfı ile diğer emekçi sınıflar arasındaki ilişkiler ve ittifaklar, bu ittifakların kurumlar düzeyinde ifadesi gibi problemler, gerek Bolşevik Partisi içinde, gerekse Lenin'in temsil ettiği akımla diğer siyasi partiler arasında birçok tartışmanın içeriğini teşkil etmiş ve Marksist devrim teorisinin en önemli gelişmeleri kaydetmesinin temelini oluşturmuştur.

Lenin, 1905 yılında, "Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği" başlığı altında, o zaman Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin oportünist kanadını oluşturan Menşeviklerin 1905 Devrimi karşısındaki taktiklerini eleştirmiş ve Menşeviklerle aynı bakış açısına sahip olan ve Rusya'daki gelişmelere de kendi ülkelerinde ve bütün Avrupa'da devrimin sorunlarına da oportünist ve uzlaşmacı bir tarzda yaklaşan uluslararası sosyal demokrat hareketin sağ kanadının taktiklerini de gözler önüne sermişti. Lenin, bu eserinde, burjuva karakterde gelişen bir devrimde, Marksist taktiğin ne olmasına ilişkin temel görüşlerini geliştirirken, burjuva devrim ile sosyalist devrim arasındaki farklılıkları ve demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş sürecinde işçi partisinin taktiklerin ne olması gerektiğini göstermişti. Lenin'in kısaca "İki Taktik" olarak anılan bu çalışmasında ileri sürülen başlıca tezler şöylece özetlenebilir:

1) Demokratik devrimde proletarya, bu devrimin öncüsü olmalıdır. Proletaryanın önderlik etmediği bir demokratik devrimin, sonuna kadar götürülmesi imkânı yoktur. Burjuvazi, devrim dönemi boyunca peşine taktığı işçi ve köylü kitlelerini, kendi hedeflerine ulaştıktan sonra terk edecek ve kendi programını, işçi ve köylülerin aleyhine olarak uygulayacaktır. Bu yüzden, bir demokratik devrimde gerek demokratik hedeflerin sonuna kadar gerçekleştirilmesi, gerekse o noktada kalmayarak sosyalizme kadar ilerlenebilmesi için proletaryanın her alandaki öncülüğünün gerçekleşmesi şarttır. Bu devrimden doğacak iktidarın biçimi ise, işçilerin ve köylülerin demokratik devrimci diktatörlüğü olacaktır. Bu, sosyalist devrim aşamasındaki proletaryanın devrimci diktatörlüğünden farklı bir biçimdir.

2) Çarlığın devrilmesi ve demokratik bir cumhuriyetin kurulması için tutulacak yol, halkın ayaklanmasından başka bir şey olamaz. Çarlık rejiminin kendi içi evrimini beklemek, onun çıkaracağı kararnamelerle demokratik seçimlerin yapılabileceğini ve bundan sonra da çarlığın kendisini bir cumhuriyete dönüştüreceğini ummak ve böylece halkın bir ayaklanmaya hazırlanmasından vazgeçmek, cumhuriyet hedefinden vazgeçmekle eşanlamlıdır.

3) Diğer bütün siyasal partiler, çarlığın devrilmesi ve cumhuriyetin kurulması hedefiyle kendisini sınırlarlarken, Lenin, Bolşevik partisini, özellikle çarlığın devrilmesinden sonraki süreç bakımından uarmaktadır. Buna göre, cumhuriyetin kurulması için yapılabilecek her şey yapılmalı, ama devrimin demokratik aşamada tikanıp kalmaması için de, devrimci hareket, kesintisiz olarak devrimi sosyalizme yöneltmek için savaşmalıdır.

1905 Devriminin sonuçları, bu tezlerin ne kadar yerinde, uyanların ne kadar hayati olduğunu göstermişti.

NİSAN TEZLERİ VE EKİM DEVRİMİ eserinin bu dönemde tekrar okunması Ekim Devrimi'nin 100.yılında yürütülecek eğitim çalışmalarının birinci aşamasıdır. Bunun ardından da **İKİ TAKTİK** eseri ele alınmalıdır. Rusça, Almanca, İngilizce, Fransızca bilenlere **V.I.LENİN TÜM YAPITLARI**'ndan ilgili eserin okunması daha sağlıklı olmasından ötürü önerilir. Eğitim Çalışmalarımız ise SOL Yayınlarından **Muzaffer ERDOST** çevirisi ile Ekim 2006 baskısı temel teşkil edecektir.